

(המשך מעמוד 13)

זיכרונותיו מעשר ראשון מתאר יציב את דמותו של יצחק שמיר, באותם ימים: "קפדנותו המרוכזת בעניינים של חיים ומוות. כל פעולה שהיא מכין אותה מזמן שבת עד לפרטיפרטים. אין הוא פומד על האחרים בשום דבר, אין הוא משאיר שום פרט להחלטת האחרים. חייב הוא לראות הכל בעיניו, לדבר כימקט עם כל המשי תתפוס בפעולה. הוא אהב על האנשים משובי-כף. אבל איננו בטוח, אם הוא אהב גם על ההיסטוריה משום-כך, כי זה, ביוחד בתקופות ריחה, צועדת בצעד דים רחבים ומזריזים, וקפדנות יתרה ברי למת אותה. כעבור זמן, כאשר עושים אנו את החשבון ושואלים למה לא גדלנו בכמות כאשר גדל אצ"ל, יסבירו זאת האחרים שלנו, וגרא בראשם, כאיתה איטיות והימרה של מיכאל..."

למרות הגידול המיספרי האיטי של חברי לח"י, הרי שהגידול והתעוזה בפעולות היו עשרת מונים מאשר אלה של אצ"ל. בפברואר 1944 נערכה פגישה, בהשתתפות מיכאל וילינ'מור, עם בגין, שהציע לאחד את שני האירגונים, ואת חיסול הפילוג של קיץ 1940 (בין יאיר לרוזיאל). שמיר וילינ'מור דחו את ההצעה העקרונית והעדיפו שיתוף-פעולה. לבגין היו תנאים: לוותר על מונחים הגדרת שהיו שגורים בפי לח"י, כמו: "השילטון הזר"

או, "האימפריאליזם הבריטי". כאשר נשאל בגין באותה פגישה כיצד הוא מציע שהבריטים יכוננו, הצעתו הייתה: "שילטון הדיכוי". כן תבע מאנשי לח"י, "הכרה ב'בוטינסקי בתור מורה הדור', דבר שלא נראה לשמיר וילינ'מור.

בי-8 באוגוסט נערך ניסיון-נפל לרצוח את הנציב-העליון הבריטי, הארולד מק-מייקל, בתיכוננו של מיכאל. ב-12 בספטמבר של אותה שנה הומת על-ידי לוחמי לח"י איש הבולשת הבריטי וילקין ש-דיבר עברית ואידיש, ושדברים מעצוריהם המחותרת הבנים לו את מעצרים ואת עיני נוייהם.

את הנועות שבפעולות לח"י החל יצחק שמיר מתכנן עוד בסוף 1942, כאשר פקד על בנימין גפנר להקים סניף של לח"י במצרים. ב-6 בנובמבר 1944 נשא סניף זה פרי. אותו יום אחר-הצהריים נורה ל-מוות הלורד מוין, חבר הממשלה הבריטית, שר-תושב במצרים - על-ידי אליהו חכים ואלהו בית-צמרי, שנבחרו והוכנו לפעולה זו בידי יצחק שמיר, מתוך הערכה מלאה של מיכלול סגולותיהם.

מרכז לח"י החליט שלא לדווח לאצ"ל על פעולה זו, מסיבות המצויינות ומוני כרות בלוחמי חרות ישראל של ילינ'מור: "במפקד אצ"ל עדיין דבקו, בימים ההם, המדיניות הממשלתית, שהנחיל לו החרי ניד הרעיוני-ניסיוני. לא היה ספק בלבי, שאם נגלה לבגין את מהות הפעולה ואת מיקומה לא יחסם להביע את התנגדותו המוחלטת וינסה לשכנע אותנו, בשלל נר מוסים שדוברים היו לנו מראש, שנכטל את הפעולה..." ואכן, רציתו של הלורד מוין הביאה לתגובה הצפויה מצידו של בגין שאמר, לפי הפרוטוקול, בישיבה של מיפקדת אצ"ל: "המסקנה היה מעמיד את תנו כפני הכרח של החלטה סופית בקשר עם היחסים בינינו לבין 'המורגנים' (על מישקל 'הפורשים'). לא נוכל לסלוח להם..." משתתף אחר באותה פגישה, יעקב מרידור, אמר: "עלינו להדגיש כי בהבלטה יתרה את הסתייגותנו מלח"י, שהתנהנו בצורה בלתי-הוגנת בוחם אלינו, ושאנו כאפשרותנו יותר להאמין להם במשהו..." חבר מיפקדת אצ"ל נוסף, איתן ליבני, אמר: "עלינו לדבר איתם קשות וברורות..."

מעט אחרי רצח הלורד מוין עברו בני הזוג שמיר להתגורר בבני-ברק, ושולמית שמיר מספרת: "שכרנו שם צריף בפרדס. יצחק גידל זקן והתראה כאחי-בעלי. 'בע' לוי היה אחד הבחורים ששימש ליצחק כהסוואה, ונר איתנו כאתנו צריף. נולד בני יאיר. בעל הפרס, שניחש כנראה מן אנהנו, נהג היה לימר 'דימיון כזה בין הילד לבין אחייאביו עוד לא ראיתי!'..."

המעצר

ב אותה תקופה פעל יצחק שמיר למען אירגונו של לח"י כחטיבה לוחמת במתכונת צבאית. חברי לח"י עברו, בהתאם להנחיותיו, קורס-לחמה, שבו

מלכת המים '77

בשיתוף

אני נהנה כפליים עם smile

פחות ניקוטין-יותר טעם! smile

טקס בחירת

נסיכת הים התיכון

ייערך במוצ"ש 27.8.77
באשקלון
על שפת הבריכה של מלון

גני שולמית

חזית מלון "גני שולמית" באשקלון

טקס בחירת

נסיכת ים סוף

ייערך ביום שלישי 30.8.77
באילת
על שפת הבריכה של מלון

מלכת שבא

מנכ"ל "מלכת שבא" מר מורחוי (מימין) ומנהל המזון מר ירושלמי מארחים את אפריק סימון

טקס בחירת

מלכת המים 1977

ייערך במוצ"ש 24.9.77
בתל-אביב
באולם

היכל התרבות

טקס בחירת

נסיכת ים כנרת

ייערך במוצ"ש 3.9.77
בטבריה
על הגג המפואר של

החוף השקט

הפקה: תיאטרון פסגות בשיתוף מירי זכרוני - רפי זכרוני